

LES SARDANES INSPIRADES EN CANÇONS POPULARS

Història d'una d'elles

Un dels principals mèrits de Pep Ventura és el d'haver estat el primer compositor català que es va inspirar en cançons populars per compondre moltes de les seves sardanes. Les titulades "El pardal", "Totes volen hereu", "L'esmolet vell", "La donzella de la costa", etc. en són bons exemples. De llavors encà, la llista de sardanes de compositors que han glossat temes populars seria molt llarga. Jo mateix en tinc quatre: "Canigonenca", "Records de dansaire", "Matinejant" i "Cançó marinera". Però, crec que ja seria hora de fer alguna puntualització sobre aquests temes, ja siguin cançons o ballets, impròpiament anomenats populars. En realitat es tracta de temes anònims, o sigui, d'autor desconegut.

Jo sempre he mantingut el criteri que la creació musical és un fenomen individual, no col·lectiu. I no solament això, sinó que crec que moltes d'aquestes melodies anònimes no són fruit de trobadors intuïtius, sinó que tenen un origen erudit, és a dir, que procedeixen d'obres compostes per músics professionals. Així ho faig constar en les notes que il·lustren el disc "Música catalana", enregistrat fa tres anys per l'Orquestra de Cambra de Girona. L'adjectiu "popular" seria, doncs, només admissible en el sentit que el poble, —entenent com a tal un conjunt d'individualitats, —ha anat introduint variants en els temes originals i ha perpetuat només aquells que responen a la sensibilitat col·lectiva específica de cada nacionalitat.

Nicolau Guañabens i Giralt (Mataró, 1826-1889)
Autor de la barcarola "La Calma".